Jacqueline Wilsonová

KONEC SNĚNÍ

ILUSTROVAL NICK SHARRATT

Další osudy hrdinky VZDUŠNÝCH ZÁMKŮ

KONEC SNĚNÍ

Jacqueline Wilsonová

KONEC SNĚNÍ

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

ART

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014
Text copyright © 2011 by Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2011 by Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Sapphire Battersea*
(Published by Doubleday, Great Britain, 2011)
přeložila © 2012 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencl

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-183-4

Mým dvěma nejmilejším holčičkám

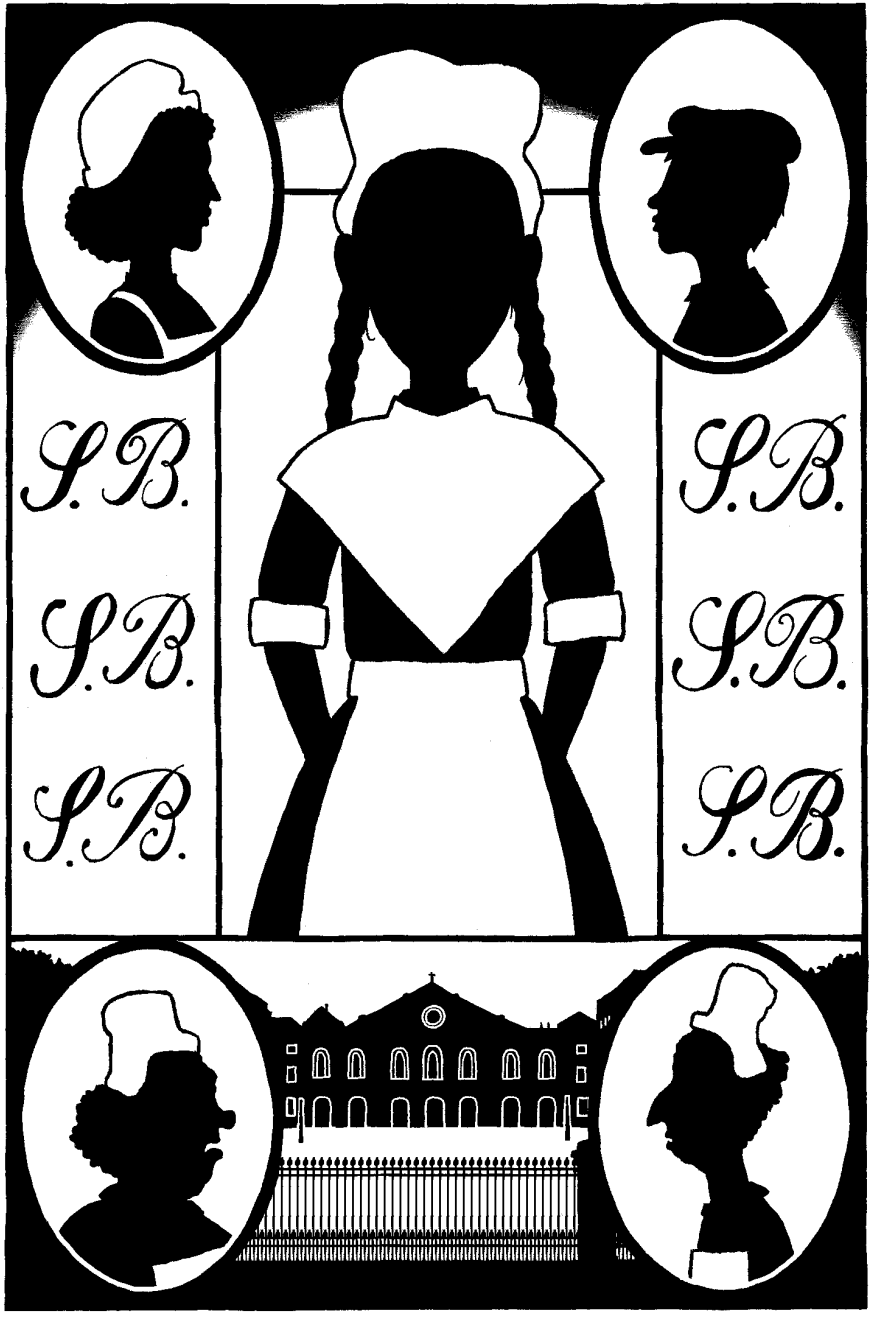
S.B.
S.B.
S.B.
S.B.
S.B.
S.B.

1

Jmenuju se Sapphire Batterseaová. Je to krásné jméno, že? Musím ho psát znovu a znovu na obal tohohle svého tajného zápisníku. Vyšila jsem si své iniciály zevnitř na límec své uniformy. Když pomáhám kuchařce, píšu je na polévku vařečkou. Když drhnu podlahu, maluju je na ni rejžákem. V noci v promrzlé ložnici si šeptám své jméno a můj dech se vznáší vzhůru a kreslí písmena ve tmě.

Jsem Sapphire Batterseaová, ale nikdo mi neříká mým pravým jménem, ani moje drahá matka. Vybrala mi sice jméno Sapphire podle mých safírově modrých očí, ale i ona mi teď říká Hetty.

„Já *nejsem* Hetty. Je to hloupý jméno, vlastně jen takový označení nalezence. *Hnusí se mi*, jak nám tu mění jména. Vybírají je úplně náhodně. Ani to nezní jako pořádný jméno. Hetty Featherová! Je směšný."

„Mohla jsi klidně dostat ještě nějaký horší," připomněla mi maminka. „Jen si představ, že by ses třeba jmenovala *Monika Moroseová*."

Chudinka Monika je spolužačka malé Elizy ze školy v nalezinci. Všichni jí říkají Morouska, a to ji štve a opravdu se z ní stává morous.

„Sapphire je tak elegantní jméno, tak romantický. Je to perfektní jméno pro spisovatelku," prohlásila jsem a napsala do vzduchu své iniciály.

„Tak doufejme, že se z tebe nějaká spisovatelka doopravdy stane," řekla maminka trochu kousavě.

„Jen počkej, a uvidíš. Vydám svoje paměti a vydělám

majlant. Slečna Smithová mi pomůže. Z mýho příběhu se stane opravdická kniha se zlatýma písmenama a krásným obrázkem na obálce, jako jsou ty její knihy, co vydává nakladatelství Religious Tract."

„Tam vydávají náboženský knihy. Nevím, nevím, jestli by se *tvůj* příběh hodil pro takový nakladatelství, Hetty," smála se maminka.

„*Sapphire!* Proč mi neříkáš mým pravým jménem, když jsi mi ho sama vybrala?"

„Asi jsem už zvyklá na Hetty, drahoušku," odpověděla a zatahala mě za zrzavý cop.

„Já ti vždycky říkám maminko, když jsme samy," připomněla jsem jí dotčeně.

„Hm, ale byla bych radši, kdybys to nedělala. Pokoušíme tím osud. Kdyby ti to uklouzlo před ostatníma, jsem v tu ránu na ulici," řekla máma a přitáhla si mě k sobě.

„Mně to nikdy neuklouzne, maminko," slíbila jsem slavnostně. „Nikdo nikdy nezjistí, že jsi moje vlastní matka."

Já sama jsem to nevěděla celých prvních deset let svého života. Chudinka maminka mě musela dát do nalezince, když jsem byla miminko, protože by mě tenkrát nemohla uživit. Brzo si mě vzala jedna pěstounská rodina z venkova. Byli to hodní lidé. Milovala jsem svou pěstounku a pěstouna i všechny své nevlastní sourozence. Nejvíc jsem ale milovala svého nevlastního bratra Jema.

Ve svých představách jsem si z něj udělala hrdinu. Stříbrnou šestipenci, kterou mi dal, když jsem se v pěti letech musela vrátit do nalezince, jsem střežila jako oko v hlavě. Slíbil mi, že na mě počká a že si mě jednou vezme. Byla jsem tak malá a hloupá, že jsem mu to věřila – dokud do nalezince nepřijela malá Eliza, kterou v té samé rodině vychovávali o pět let později. Žvatlala pořád o *svém* milovaném Jemovi. Zjistila jsem, že jí slíbil úplně to samé co mně. To jsem mu nemohla odpustit. Rozhodla jsem se, že ho navždy vymažu ze své mysli.

Přísný život v nalezinci byl pro mě hodně tvrdý. Některé sestry byly hodné, ale dvě vrchní sestry byly strašně kruté. Jako úplně malá jsem trpěla nevítanou pozorností vrchní sestry Petersové, které jsem říkala Prasečí hlava, a později zase vrchní sestry Bottomlyové neboli Pitomlyové. Předháněly se, která pro mě vymyslí horší trest a víc mě poníží. Ze srdce jsem je nenáviděla.

Taky pro mě bylo těžké najít si kamarádku. Sheile a Monice jsem vyhlásila válku. Když do nalezince přišla Polly, staly se z nás nerozlučné kamarádky, ale ji brzo adoptovala jedna bohatá rodina a pak už jsme se nikdy neviděly.

Jedinou opravdovou kamarádkou mi byla Ida, pomocnice v kuchyni. O zlatém jubileu královny Viktorie jsem utekla z nalezince – a když jsem se vrátila, Ida byla tak rozrušená, že mi řekla „moje milovaný dítě“, když mě objímala. Nemohla jsem tomu uvěřit! Ida byla moje vlastní matka. Sloužila – nebo spíš otročila – v nalezinci celé roky jen proto, aby mě mohla každý den aspoň na chvilku vidět. K obědu mi občas podstrčila brambor navíc nebo mi ráno na ovesnou kaši nasypala víc cukru, než měli ostatní. Měla pro mě vždycky úsměv a laskavé slovo a pomáhala mi v tom ponurém světě, sešněrovaném spoustou příkazů a zákazů, vzkvétat.

Když jsem se dozvěděla tu nádhernou pravdu o našem vztahu, můj život se úplně změnil. Nemůžu říct, že by se ze mě stal vzorný nalezenec. Ať už jsem Sapphire, nebo Hetty, pořád mám povahu, kterou vystihují moje ohnivě rudé vlasy. Ale i když mě třeba sestra Pitomlyová pleskla za drzost a přinutila mě vydrhnout celou halu, věděla jsem, že je někde nablízku maminka a že mě sleduje, čeká a hoří soucitem. Stačilo, aby na mě v době oběda pohlédla přes zaplněnou jídelnu, a já jsem hned byla klidnější.

Když v noci všichni spali, občas jsem se odvážila vyplí-

žit se ze dveří a projít po špičkách chodbou plnou stínů, dolů po dlouhatánském schodišti, přes kuchyň, která ještě páchla skopovým, a nahoru točitou chodbičkou vedoucí k máminu malinkému pokojíku. Otevřela jsem dveře a ona vyskočila z postele a pevně mě objala. Pak jsme seděly na posteli a dlouho do noci si šeptaly. Někdy jsme spolu zase ležely na mámině úzké posteli a držely se za ruce. Ve tmě jsem nahmatala její obličej a ona si omotala moje dlouhé copy kolem svého krku. Cítily jsme se úplně dokonale sjednocené a nahrazovaly si tak to, co jsme zameškaly v těch dlouhých letech, kdy jsme žily jedna bez druhé.

Ale pak – ach jo, skoro to ani nedokážu napsat. Všechno to zavinila Sheila. Vždycky měla lehký spánek. Musela se vzbudit, když jsem procházela dlouhou ložnicí. Byla ale zticha. Ležela v posteli a čekala. Pak pokradmu vyklouzla z postele, rozhodnutá mě sledovat, potvora vychytralá. Šla bosa a tak potichu, že jsem ji vůbec neslyšela. Nepostřehla jsem vrzání schodů, když se za mnou kradla do přízemí.

Doplížila se za mnou až k máminu pokoji. Zajímalo by mě, jak dlouho tam stála s uchem přitisknutým na dveře. Nakonec vtrhla dovnitř. Ve světle svíčky jasně viděla, jak se spolu na posteli objímáme.

„Co to *děláš*, Hetty Featherová?“ vykřikla. „Proč tu ležíš na posteli *s Idou*?“

„Jdi pryč! Vypadni! Vypadni z mámina pokoje!“ zařvala jsem na ni rozzuřeně.

„Z *mámina* pokoje?“ podivila se Sheila.

„Ale ne, to je jen taková Hettyina hra,“ řekla maminka rychle a zatřásla se mnou.

Jenže Sheila nebyla hloupá. „Ty jsi Hettyina *máma*?“ nedala se odbýt.

„Ne! Ida už ti přece řekla, že to je jen taková hra,“ prohlásila jsem a vyskočila z postele.

Sheila na nás ale civěla s otevřenou pusou. „No jo, teď to vidím!“ Vrhla se mezi nás a dál na nás bezostyšně civěla. „*Jste* si podobný. Jste obě malý a hubený – a máte modrý oči. Páni, to je teda neuvěřitelný! Tys to věděla celou dobu, Hetty? Nikdy bych nevěřila, že dokážeš tak dlouho tutlat tajemství.“

Už nemělo cenu zapírat.

„Tohle je hrozně tajný a důležitý tajemství! Jestli o tom někde jen cekneš, vyrvu ti ten tvůj užvaněnej jazyk a hodím ho prasatům,“ vyhrožovala jsem.

„Uklidni se, prosím tě!“ Sheile úplně žhnuly oči. „A co mi dáš, abych byla zticha?“

„Tohle není žádná dětská hra, Sheilo,“ vložila se do toho maminka. Vstala z postele a chytila ji za ramena. „Nežila jsem tu rok za rokem tenhle mizernej život jen proto, aby mi ho teď nějaká zlomyslná holka pro nic za nic zničila. *Nesmíš* to nikomu říct. Kdyby se to dozvěděly vrchní sestry, tak jsme tady skončily. Přísahej, že budeš mlčet!“

„Neřeknu nikomu ani slovo, přísahám,“ řekla Sheila, ale oči jí pořád žhnuly. Bála jsem se, že v okamžiku, kdy vstoupí do ložnice, to vyžvaní Monice.

Nikdy už se nedozvím, kolik by toho byla vyžvanila a jestli by mě a mámu zradila úmyslně. Zkrátka na nás přišly. Já a máma jsme vždycky šeptaly, ale Sheila měla takový pronikavý hlas, který bylo slyšet všude. Nějakou ošklivou náhodou se stalo, že vrchní sestra Prasečí hlava sešla dolů do kuchyně slídit ve špajzu po nějaké noční svačince. A slyšela, jak Sheila opakuje: „Pořád nemůžu uvěřit tomu, že je Ida tvoje máma, Hetty!“

Prasečí hlava vtrhla do mámina přeplněného pokojíku. Byl na ni hrozný pohled v tom jejím nočním čepci a zmačkané noční košili. Mastné vlasy měla stočené kolem uší do opravdových prasečích ocásků. Zírala na mámu, na Sheilu a na mě.

„Opakuj, co jsi teď řekla, Sheilo Mayhewová!“ rozkázala jí.

„Já – já už nevím, co jsem říkala,“ koktala Sheila.

„Holky tu jen hrály takovou hru, vrchní sestro. Zrovna jsem jim chtěla vyhubovat a poslat je zpátky do ložnice,“ tvrdila máma.

„Nelžete mi, Ido Batterseaová!“ Zašilhala nejdřív na ni a pak na mě. „Mohla by to být *pravda*? Jste matkou Hetty Featherové?“

„Jak bych mohla bejt její matkou?“ bránila se Ida. „Je to jen hra, už jsem vám to přece říkala. Nic než výplod fantazie, protože všechny holky touží po matce.“

Vrchní sestra Prasečí hlava mě dovlekla ke svíčce, chytila mě za bradu a otáčela mi hlavou ze strany na stranu. Pak si došla pro mámu.

„Neopovažujte se mě dotknout! A to dítě nechte taky na pokoji – koukejte se, jak ji to bolí!“

„To je pravda, co tak bolí, Ido Batterseaová! Teď už tu podobu vidím! Jak jste mohla být tak podlá? Celá ta léta jste nás klamala! Měla jste se navždy vzdát svého nemanželského dítěte, a ne pracovat tady u ní a radovat se ze své ostudné situace. To jste se spolu celou tu dobu tajně stýkaly? Neuvěřitelné! Jak jste si mohly *dovolit* nás takhle podvádět?“

„Hetty za to nemůže, vrchní sestro. Hodně dlouho o tom vůbec nevěděla. Já jsem tím nemyslela nic zlýho. Chtěla jsem ji jen každej den vidět – a to mi stačilo,“ řekla máma a rozplakala se. „Když se o zlatým jubileu ztratila, už jsem to skrejvala jen stěží. Měla jsem o ni takovej strach, že jsem málem umřela. Když se konečně vrátila, úlevou jsem omdlela.“

„No jo, na to si vzpomínám!“ ozvala se Sheila. „Všichni jsme mysleli, žes byla na místě mrtvá! Tak jsi to pak Hetty řekla?“

„Ty drž laskavě jazyk za zuby, Sheilo Mayhewová! Do

toho ti nic není. Okamžitě se vrať do ložnice. O téhle ostudné záležitosti nesmíš nikomu říct ani slovo," nařídila jí vrchní sestra.

„Co je na tom ostudnýho milovat svý vlastní dítě?" namítla jsem vztekle. „Maminka nic špatnýho neudělala."

„Uvidíme, jestli s tebou bude souhlasit správní výbor! Já si myslím, že tenhle podvod budou posuzovat velmi přísně. Být vámi, připravila bych se na okamžité propuštění, Ido Batterseaová – samozřejmě bez jakéhokoli doporučení, takže neočekávejte, že vás ještě někdy nějaká slušná bohabojná instituce zaměstná. Jste mravně zkažená a máte na naše dívky špatný vliv."

„Co si to dovolujete takhle mámě vyhrožovat!" vykřikla jsem. „Jen počkejte, vrchní sestro! Moje kamarádka a patronka slečna Sarah Smithová je členkou správního výboru. Nikdy nedovolí, aby mou mámu poslali pryč. To *vás* pošlou pryč, protože jste zlá a krutá a nemáte v tom svým tlustým hrudníku vůbec žádný srdce!"

Popadla mě a vlekla pryč a já jsem křičela a vřískala. Neměla jsem ani čas dát mamince pusu a rozloučit se s ní. Chtěla jsem se vrchní sestře vytrhnout, ale dala mi pohlavek a zvedla mě do vzduchu. Půlka holek z naší ložnice stála na schodech a civěla na mě.

„Okamžitě se vraťte do postele!" zařvala na ně Prasečí hlava a ony se rychle vytratily.

Vyvlekla mě ještě o jedno patro výš.

„Ne! Ne, prosím vás, nedávejte mě do tý hrozný místnosti!" ječela jsem. „Já to tam nevydržím, vždyť to víte!"

„Zasloužila bys tam být zavřená navěky," zavrčela Prasečí hlava a strčila mě do tmavé komůrky.

„Ne, prosím vás! Nezavírejte mě tu! Prosím! Vždyť jsem nic *neprovedla*!"

„Jsi nejhorší dítě, jaké jsem kdy viděla. Vůbec se nestydíš a nemáš úctu ke starším! Chováš se, jako bys byla stejně dobrá jako ostatní. Zapomínáš, že jsi oby-

čejný nalezenec, narozený v hříchu, a že nemáš otce. Nedivila bych se, kdybys byla zplozenec samotného ďábla," funěla, když mě zamykala.

Byla to nejdelší a nejhrůzostrašnější noc mého života. Bušila jsem do dveří a do zdí, až jsem měla klouby celé krvavé – a pak jsem se vrhla na zem a rozbrečela se. Znovu a znovu jsem volala maminku, ale nepřišla. Bála jsem se, že ji taky zavřeli.

Když mě ráno jedna ze sester přišla odemknout, odstrčila jsem ji a rozběhla se dolů do mámina pokoje… ale nebyla tam! Z háčků na stěně zmizel její čepec, zástěra i šaty a na prádelníku scházel její kartáč, hřeben, kostka mýdla a žínka. Někdo dokonce stáhl z její postele i deku, prostěradlo a povlak na polštář, takže tam byla jen holá černobíle pruhovaná matrace. Po mámě tu nezůstala ani stopa. Bylo to, jako by nikdy neexistovala.

2

Plakala jsem do úplného vyčerpání. Nemohla jsem jíst. Nemohla jsem spát. Byla jsem tak slabá, že jsem se sotva dokázala postavit na nohy. Vrchní sestry Bottomlyová a Petersová tvrdily, že finguju nemoc, ale já jsem byla tak rozpálená horečkou, že ostatní sestry dostaly strach a zavolaly doktora.

„Tomu dítěti nic není, doktore Marchi," vykládala důležitě vrchní sestra Bottomlyová. „Má to z toho, jak se tu vztekala a vyváděla. Ještě nikdy jsem neviděla tak vzdorovité dítě, jako je Hetty Featherová. Potřebovala by pořádný výprask – i když my se samozřejmě našich nalezenců ani nedotkneme," dodala rychle.

Pan doktor mi položil ruku na čelo a poslechl si můj dech. „To dítě je očividně nemocné, vrchní sestro, ať už je vzdorovité, nebo ne," prohlásil. „Je to křehká bytost a obávám se, že je slabá na prsa. Musí zůstat v posteli, dostávat studené zábaly na snížení horečky a jíst jen chléb a mléko."

„Já myslím, že je to zločin rozmazlovat takovou darebačku," zamumlala vrchní sestra Bottomlyová tak, aby to slyšela jen ošetřovatelka, ale neodvážila se doktora neposlechnout. Zůstala jsem ležet na ošetřovně. Horečka po několika dnech klesla, ale pořád jsem byla divně churavá. Stěží jsem se dokázala posadit v posteli. Nic jsem nejedla, jen jsem občas vypila doušek vody, ležela jsem se zavřenýma očima a s nikým nemluvila.

„No tak, Hetty Featherová, okamžitě vstaň," nařídila mi vrchní sestra Pitomlyová.

„Pohni sebou, ty líná kůže. My víme, že to jen finguješ," přidala se Prasečí hlava.

Stáhly ze mě pokrývku, ale já jsem se pořád nehýbala, přestože byl v místnosti ledový chlad.

„Postav se *na nohy*!" ječely a vytáhly mě z postele.

Stála jsem tam v noční košili a třásla se. Celý pokoj se se mnou divoce otáčel. I vrchní sestry jako by před mýma očima hrály *škatulata, hejbejte se*. Skácela jsem se k zemi a rozbila si hlavu o kamennou podlahu.

Když jsem přišla k sobě, po tváři mi tekla krev a zatékala mi za límec noční košile. Obě vrchní sestry byly bílé jako prostěradla na ošetřovně, protože si myslely, že už je po mně. Znovu spěšně poslaly pro doktora Marche. Ten ohmatal zející ránu na mém spánku, vzdychl a řekl vrchním sestrám, že bylo nebezpečné zkoušet mě takhle postavit na nohy.

„Ale horečku už nemá, tím jsem si jistá," namítla vrchní sestra Bottomlyová. „Fyzicky je v pořádku."

„Hm, fyzicky možná, ale teď po tom úrazu hlavy bude pár dnů slabá. Ne, mě spíš znepokojuje, co se jí děje *uvnitř v hlavě*."

„Já vím moc dobře, co má v té své zrzavé palici," pošeptala Prasečí hlava vrchní sestře Pitomlyové. „Lumpárny, lži a vzpurnost!"

Doktor March se posadil vedle mě, chytil mě za ruku a pohladil ji. Jeho nečekaná laskavost mě tak ohromila, že jsem se rozbrečela.

„No tak, děvenko. Copak tě trápí? Co bys chtěla?"

Polkla jsem, olízla si suché rty a zaskřehotala: „*Maminku!*"

„Aha, tak to je ten důvod, proč tu předvádí takový tyjátr," ušklíbla se Prasečí hlava. „Chtít můžeš, jak chceš, Hetty Featherová. Tvoje matka byla propuštěna a už se sem nikdy nevrátí."

Plakala jsem a plakala a slovo *nikdy* mi bimbalo

v hlavě jako umíráček. Ležela jsem v posteli a hlava mě bolela, jako by mi měla upadnout, ale mně to bylo jedno. Jediné, na čem mi záleželo, byla máma.

A pak mě jednoho rána někdo navštívil. Ucítila jsem mýdlo s citronovou vůní verbeny a čerstvě vyžehlené prádlo. Otevřela jsem oči a spatřila střízlivě úhlednou postavu slečny Smithové. Vážně na mě hleděla.

„Moje drahá Hetty," řekla a zavrtěla hlavou. „Vypadáš jako přízrak!"

„Slečno Smithová!" Přinutila jsem se zdvihnout hlavu z polštáře. Místnost se se mnou rozhoupala, ale snažila jsem se ze všech sil udržet rovnováhu. „Slečno Smithová, musíte mi pomoct!"

„Co pro tebe mohu udělat, dítě?"

„Co můžete *udělat*?" Byla jsem tak zoufalá, že jsem zapomněla na zdvořilost a uctivost. „Můžete sem maminku dostat zpátky, to můžete udělat!"

„Obávám se, že to právě nemohu, drahoušku."

„Ale můžete! Jste přece ve správním výboru! Pracujete v dobročinným spolku a vydáváte všechny ty knihy. Vás poslechnou. A vy poslouchejte *mě*! Máma neudělala nic *špatnýho* –"

„Má nemanželské dítě, Hetty," namítla tiše slečna Smithová.

„Stejně jako matky všech dětí v tomhle příšerným ústavu!"

„Všechny odevzdaly své děti nalezinci. Nevnikly sem pod falešnou záminkou."

„To jen dokazuje, jak moc mě moje maminka miluje. A já miluju *ji* a nesnesu představu, že ji vyhodili jako nějakýho zločince a ani jí nechtějí dát doporučení."

Slečna Smithová se mě snažila přerušit, ale já jsem mluvila a mluvila, nebo spíš křičela. Taky už jsem seděla. Přiběhla ošetřovatelka, aby mě trochu zkrotila, ale slečna Smithová ji zadržela.

„Co bude chudinka máma dělat? Bez doporučení nový místo nesežene. Pracovala jenom tady – a tři hrozný roky v chudobinci. A co když ji tam už nevezmou *zpátky*? Pak se bude muset protloukat na ulici. A vy se mě ptáte, co mi je! Jak asi myslíte, že se cítím, když vím, že moje drahá matka sedí v nějaký odporný bahnitý stoce a pláče –“

„Teda Hetty, ty máš vážně neuvěřitelně bujnou fantazii! Nesmíš se teď tak rozrušovat! Ujišťuji tě, že tvoje matka teď *nepláče* v odporné bahnité stoce. Ta věta se mi líbí! Možná si ji vypůjčím pro některou z mých knížek.“

„Děláte si ze mě *blázny*?“

„Jenom trochu. Chápu tvoje obavy, ale jsou nepodložené. O tvou matku Idu je dobře postaráno. Už má novou práci.“

„Vy mi lžete!“

Ošetřovatelka zalapala po dechu. „Hetty Featherová, jak se opovažuješ takhle mluvit s tou dámou?“

„To je v pořádku, sestro. Jsem ráda, že vidím Hetty rozvášněnou. Prozrazuje mi to, že už se pomalu zotavuje,“ řekla slečna Smithová. „Běžte se teď, prosím, věnovat ostatním pacientům a my si tady s Hetty ještě chvilku popovídáme.“

Když sestra s očividnou neochotou odešla, slečna Smithová přiblížila svůj bledý obličej těsně k mému a pohlédla mi přímo do očí. „Ty si opravdu myslíš, že jsem lhářka, Hetty?“

Zhluboka jsem se nadechla a zavrtěla hlavou.

„Já ti vždycky budu říkat pravdu. Tvoje matka je v pořádku a má dobrou práci. Musíš mi věřit.“

„Já vám věřím, slečno Smithová – ale nevěřím ostatním. To *oni* vám mohli něco nalhat.“

„Hetty, v případu tvé matky jsem se osobně angažovala ve správním výboru. Shodli jsme se na tom, že nemůžeme vytvořit precedens tím, že bychom tady Idu nechali zaměstnanou. Pak by v nalezinci chtěla praco-

vat spousta dalších matek, a to by nebylo dobré. Vždycky nám velmi záleželo na tom, aby žádný z nalezenců neměl protekci, ať už se jedná o pamlsky, chválu nebo rozmazlování –“

„Hmm! A že mám ‚protekci‘ u vrchních sester, to nikomu nevadí!“

„Možná si ji zasloužíš, slečno Hetty Featherová! A teď mě, prosím, poslouchej. Vrchní sestry žádaly, aby byla tvoje matka okamžitě propuštěna, což je pochopitelné – ale zdálo se mi nespravedlivé, abychom Idu propustili bez dobrého doporučení. Celou dobu, co tu pracovala, vzorně plnila své úkoly, ať už pro to měla jakékoli důvody. Byla pilná, veselá a ochotná vždycky pomoci. A to jsem jí také napsala do doporučujícího dopisu.“

„Tak *vy* jste jí napsala doporučení! Moc a moc vám děkuju, slečno Smithová!“

„A také jsem jí našla novou práci. Je teď v Bignor-on-Sea na jižním pobřeží a dělá jedné starší dámě hospodyni. Je to známá mé tety. Je invalidní a já jsem si jistá, že se k Idě chová hezky.“

„Ale jižní pobřeží – to je kilometry a kilometry daleko! Nikdy ji neuvidím! To jste jí nemohla najít práci někde *blíž*, slečno Smithová?“

„Někdy mi připadá, že ty jsi se vším nespokojená, Hetty!“

„Budeme se vůbec moct navštěvovat?“

„Obávám se, že správní výbor to nepovažuje za dobrý nápad. Ale troufám si říct, že si budete smět psát.“

„Opravdu? Budu od mámy dostávat dopisy?“

„Ano, jsem si jistá, že ti bude psát každou chvíli.“

Ještě jsem nikdy žádný dopis nedostala s výjimkou toho od Polly. Já jsem psala každý týden dopis svým pěstounům. Nebyla jsem si jistá, jestli matka umí psát, ale Jem to určitě uměl. Mě samotnou učil psát, ještě když jsem byla malinká. Psala jsem jim už léta, ale oni mi ani

jednou neodpověděli. Jen málokdo z nalezenců dostával dopisy, a my jsme přitom na prvním stupni psali dopisy týden co týden.

Rozbušilo se mi srdce. „A budou mi ty máminy dopisy dávat?“ zeptala jsem se s obavami. „Protože dopisy nám pokaždý nedávají, tím jsem si jistá.“

Nebyla jsem si tím jistá, ale výraz na tváři slečny Smithové mi prozradil, že jsem uhodila hřebíček na hlavičku.

„Myslím, že nějaká cenzura tu *existuje*. Já s tím samozřejmě nesouhlasím, ale dělá se to z dobrého důvodu. Dopisy od pěstounů mívají často nevhodný obsah nebo jsou znepokojující a dětem by při zabydlování v nalezinci neprospěly…“ Její hlas se zachvěl.

Chytila jsem ji za ruce. „Ale to je odporný, slečno Smithová, a vy to víte!“

„Hetty, prosím tě, uklidni se! Já s tebou naprosto souhlasím, ve většině případů je to odporné, ale myslím, že nemám možnost to nějak změnit. Je to tu prostě zvykem.“

„V tom případě je krutý a zbytečný říkat mi, že mi máma bude psát, když její dopisy nemůžu dostávat!“ protestovala jsem.

„Pst!“ Pevně mi stiskla ruce a sklonila svůj obličej těsně k mému. „Dala jsem Idě svou adresu. Řeknu jí, aby všechny dopisy posílala mně. Budu ti je pravidelně nosit a budu jí posílat tvé odpovědi. Tak budeš *vědět*, že tvoje dopisy dostává – ovšem pokud mi věříš.“

„To je jasný, že vám věřím, slečno Smithová!“ řekla jsem a vrhla se jí kolem krku.

„No tak, Hetty, uklidni se. Ale mám radost, když vidím, že už jsi zase ve své kůži – chvilku se vztekáš a hned nato planeš vzrušením,“ řekla se smíchem. „Pokud jsi mi opravdu vděčná –“

„To jsem, to jsem!“

„Tak se musíš brzo uzdravit a být hodná, zdvořilá a slušná dívka po celou dobu svého pobytu v nalezinci.“

„To teda nevím, jestli zvládnu," řekla jsem po pravdě.

Slečna Smithová se znovu rozesmála. „Tak se aspoň snaž, drahoušku," řekla a zavolala sestru. „Myslím, že uvidíte, jak se Hetty rychle zotavuje. Mám takový pocit, že zítra už bude moct vstát z postele. A koncem týdne už zase bude čilá jako dřív, tím jsem si naprosto jistá. Nemám pravdu, Hetty?"

Energicky jsem přikývla. Hlava mě pořád bolela a točila se mi, a když jsem se pokusila vstát, byla jsem slabá jako mátoha, ale vytrvala jsem. Jedla jsem co nejvíc ovesné kaše, abych zesílila, ale bez protekční porce cukru a smetany od milované maminky chutnala úplně jinak.

Když jsem se vrátila do třídy a do ložnice, byla jsem znovu potrestána. Spílání vrchní sestry Pitomlyové jsem vyslechla se vztyčenou hlavou. Co mi na tom záleželo, že mě považovala za podvodnici a lhářku a černou ovci celého nalezince? Dokonce se mi podařilo udržet jazyk za zuby, když mluvila ošklivě o mámě. Věděla jsem, že mě jen chce vyprovokovat, abych vybuchla, a ona mě pak mohla oprávněně zavřít do toho ohavného vězení. Teď už jsem věděla, že o maminku je dobře postaráno a že mi bude psát, a tohle tajemství mi pomáhalo být zticha a naoko poslušná.

Splnila jsem všechny úkoly navíc, které mi vrchní sestra uložila. Neprotestovala jsem dokonce ani potom, co mě poslala vydrhnout záchody.

Když jsem byla v nejlepším, přišla Sheila. Za normálních okolností by se mohla potrhat smíchy při pohledu na to, jak jednou rukou drhnu a druhou si zacpávám nos, ale tentokrát nade mnou jen rozpačitě postávala. Nakonec se k mému překvapení chopila druhého kartáče a začala taky drhnout.

„Co to děláš, Sheilo?" podivila jsem se.

„Co bys řekla?" odpověděla a dodala: „Fuj, to je nechutný!"

„Ale proč mi pomáháš? Zrovna *ty*?“

„Protože mám výčitky svědomí kvůli tomu, co se stalo s Idou. Asi to byla moje vina, že přišla vrchní sestra Petersová dolů a objevila vás. Když jsem tě sledovala, zakopla jsem na schodech a to ji nejspíš vzbudilo.“

„Aha! Ale stejně jsi to na mě neřekla.“

„Nežalovala bych ani na svýho nejhoršího nepřítele,“ prohlásila Sheila.

„Já myslela, že tvůj nejhorší nepřítel jsem *já*.“

„No, to jsi. A vidíš, stejně jsem to neřekla,“ řekla Sheila pyšně.

„Ty už ale můj nejhorší nepřítel *nejsi*. Pokud mi pomůžeš s touhle nechutnou prací, budu si tě muset zaškatulkovat někam jinam. Budeš moje drahá kamarádka.“

Sheila trochu zrůžověla. „To ti teda moc nevěřím, Hetty! Ale je mi opravdu moc líto, že jsi svou mámu znovu ztratila. A Ida byla určitě skvělá máma –“

„To máš pravdu!“

„Musíš si teď o ni dělat hrozný starosti.“

„Hm. Ale maminka má pevnou vůli a je cílevědomá. Mám takovej pocit, že je v pořádku a v dobrejch rukách,“ řekla jsem.

Nechtěla jsem, aby věděla o tom, co mi prozradila slečna Smithová. Sheila teď sice byla skoro moje kamarádka, ale stejně jsem si nebyla jistá, jestli jí naprosto věřím.

„Hrozně ráda bych taky našla svou mámu,“ vzdychla Sheila. „Myslíš, že se s Idou ještě někdy setkáš, Hetty?“

„Samozřejmě! Až mi bude čtrnáct, odejdu z tohohle hnusnýho ústavu a prohledám celou Anglii křížem krážem, dokud ji zase nenajdu!“ odpověděla jsem zapáleně.

Několik dnů nato přišla na návštěvu slečna Smithová, údajně kvůli tomu, aby zkontrolovala, jak mi je a jak jsem pokročila s psaním svých pamětí. (Koupila mi krásný červený italský zápisník a vyzvala mě, abych na jeho hladké smetanově bílé stránky začala psát svůj

životopis.) V době, kdy slečna Smithová chodila na návštěvy, jsme obyčejně seděly v rohu třídy pod bdělým dohledem naší učitelky, slečny Morleyové – ale slečna Smithová řekla, že jsem pořád hrozně bledá, a proto si myslí, že procházka v zahradě by mi velmi prospěla.

Slečna Morleyová se neodvažovala protestovat, jelikož slečna Smithová byla členkou správního výboru, a navíc to byla známá a vážená dáma.

Sešly jsme ze schodů a vyšly zadními dveřmi do zahrady, což mi samo o sobě působilo radost zakázaného ovoce. My dívky jsme si chodily „hrát“ ven každý den, ale musely jsme se mačkat na předním nádvoří. Velké holky se tu procházely a malé poskakovaly. Všechna ostatní činnost se odehrávala uvnitř: čtení, psaní, počítání, šití, obsluhování u stolu, drhnutí podlah… Ve čtrnácti z nás měly být vyučené služky, schopné zastat všechny práce.

Z kluků se měli stát vojáci, a proto často chodili ven. Každý den měli tělesnou výchovu. Pochodovali sem a tam, upažovali a předpažovali a klusali na místě. Nemuseli dělat jedinou domácí práci. Namísto toho je nahnali do zahrady, kde ryli, okopávali a zalévali naše brambory a tuříny a mrkev, naše zelí a kapustu, náš hrách a fazole, naše ostružiny a angrešt.

Teď tam byli všichni starší kluci, měli vyhrnuté rukávy a ryli ostošest. Přestože na ně dohlížel starý Joe, náš zahradník, volali při práci jeden na druhého a pohvizdovali si veselé popěvky – kdežto *my* jsme musely pracovat v naprostém tichu. Stačilo jenom zašeptat, a už jsme dostaly trest.

„Kluci se mají,“ povzdychla jsem si závistivě.

„V tom s tebou souhlasím, Hetty. Hoši se tu zdají být daleko svobodnější a šťastnější než dívky, ať už bude jejich postavení jakékoli.“ Pohlédla na vysokého hubeného chlapce, který stál sám. Kdykoli se zahradník

nekoukal, dva udělaní kluci po něm potajmu házeli brambory. Ten kluk nekřičel, nenadával ani se jim to nesnažil oplatit. Jenom tam stál jako nějaký svatý mučedník a trpně to příkoří přijímal.

„Chudák hoch," řekla slečna Smithová. „Zdá se, že *jeho* to tu příliš netěší."

Sledovala jsem ho s těžkým srdcem a kousala se do rtu, abych se nerozbrečela. Znala jsem toho kluka. Byl to můj drahý nevlastní bratr Gideon. Měla jsem sto chutí se k němu rozběhnout, abych ho ochránila. Pořád jsem tohohle svého zvláštního, plachého a samotářského sourozence milovala, přestože jsme se tady v nalezinci skoro vůbec nevídali.

Kdybych tak jen mohla těm dvěma trapičům dát zakusit chuť jejich medicíny. Pohlédla jsem na čerstvě zrytou zem vedle cestičky. Sehnula jsem se, nabrala si jí plnou hrst a zmačkala ji do koule.

„Ne, Hetty, to ne!" protestovala slečna Smithová.

„Já musím," řekla jsem a hodila.

K mému potěšení přistála přímo na obličeji největšího kluka. Tlumeně vykřikl – nahlas totiž nemohl, protože měl plnou pusu hlíny. Doufala jsem, že se mu v krku kroutí pěkné tlusté žížaly. Předklonil se a začal kuckat a prskat, zatímco jeho kamarád se ustrašeně rozhlížel kolem sebe. Nemohl pochopit, odkud ten úder mohl přijít. Jediné, co viděl, byla upjatá dáma a malá chovanka nalezince poklidně se procházející na čerstvém vzduchu.

I Gideon se na nás podíval a spatřil mě. Měla jsem na sobě ohavnou hnědou ústavní uniformu, ale můj čepec nedokázal zakrýt moje ohnivě rudé vlasy. Doufala jsem, že mi zamává a usměje se na mě, až mě pozná, ale on jenom svěsil hlavu a zatvářil se ještě utrápeněji než předtím. Chtěla jsem mu pomoct, ale jenom jsem ho zahanbila.

„Ach jo. To jsem asi neměla dělat," zamumlala jsem.

„Ano, měla by ses stydět, Hetty! Takhle se chovat!“

„Bylo to dost hloupý a k ničemu,“ souhlasila jsem a povzdechla si.

„Jsem si jistá, že vrchní sestry Bottomlyová a Petersová by si myslely, že bys měla být přísně potrestána nějakým obzvlášť bolestivým způsobem. Například by se jim mohlo zdát vhodné zakázat ti veškerou korespondenci,“ řekla slečna Smithová.

Vložila jsem jí ruku do dlaně. „Ale vy nejste vrchní sestra, vy jste moje milovaná slečna Smithová a dáte mi teď dopis, viďte? Máte pro mě doopravdy dopis od mámy?“

Slečna Smithová si pohladila kapsu sukně a usmála se na mě. Zašly jsme za roh ke skleníkům, kam na nás už neviděli kluci ani zahradník. Sáhla do kapsy a podala mi malou bílou obálku.

Pečlivě jsem si otřela ruce vzadu o uniformu a vzala jsem si ji. Prsty mě najednou přestaly poslouchat, jak se mi roztřásly. Opatrně jsem ji rozlepila, protože to byla taková vzácnost, že jsem ji nechtěla roztrhnout – a vytáhla jsem dopis.

Saltdean Lane 18
Bignor-on-Sea
Sussex

Moje drahá malá Hetty – ba ne, moje chytrá modrovoká Safírko!

Tolik se mi po tobje stejská, moje drahý dítě, ale nebejt tý bolesti v srci, bila bich šťasná, protože teť pracuju pro milou starou pani slečnu Robertsovou, kerá je na mě moc hodná, daleko hodnější neš ty dvě starý fúrije.

Je to tady moc krásný. Mám úžasnej víhled na moře. Moc bich si přála abis tu bila se mnou, dejchala ten

svježí vzduch a bjehala po pláži. Ale nezoufej, neš se naděješ, odejdeš z nalezince, a pak aš našetřim dost peněs, budeme navždycky spolu, moje drahý dítě.

Líbá tě
tvoje maminka Ida.

P.S. Prosim promiň mi, jak ten dopis vipadá. Nejsem moc zviklá psát a pořádně nevim, jak se někerý slova píšou.

Četla jsem ten dopis znovu a znovu, přestože se mi ta milá slova úplně rozmazala, jak mi do očí vyhrkly slzy.

„Má se Ida dobře?“ zeptala se slečna Smithová tiše.

„Jo, vypadá to, že se má dobře a že se jí v nový práci líbí, ale moc se jí po mně stejská – a mně se zase hrozně, hrozně moc stejská po ní,“ odpověděla jsem a přitiskla si mámin dopis k srdci.

Nechtěla jsem ho slečně Smithové ukazovat, protože to bylo hodně osobní – a navíc bych nesnesla, kdyby viděla, že má máma takové problémy s pravopisem. Zdálo se, že slečna Smithová to chápe. Vytáhla z kapsy ještě jednu obálku, v níž byl vložený čistý dopisní papír, a ořezanou tužku z cedrového dřeva.

„Myslela jsem si, že bys jí možná ráda hned odpověděla,“ řekla.

„Jé, slečno Smithová, vy jste *tak hodná*!“ přitakala jsem nadšeně.

Posadily jsme se spolu na starou cihlovou zídku. Slečna Smithová vytáhla malý zápisníček a začala do něj psát nejspíš nějaký další příběh, zatímco já jsem se rychle pustila do psaní dopisu pro mámu.

Nalezinec

Ach, maminko, nejdražší a nejlepší maminko na celém světě,

strašně moc se mi po Tobě stýská. Nemůžu uvěřit tomu, že k nám byl osud tak krutý a takhle nás od sebe roztrhl – ovšem kdybych byla opatrnější a Sheila nemusela do všeho strkat nos (i když je jí to teď líto), byly bychom pořád spolu. Jak je od Tebe milé, že jsi mi napsala. Je to pro mě velká úleva, když vím, že jsi v dobrém domě s hodnou paní – i když snad i sám Satan by se v porovnání s těmi dvěma fúriemi zdál být hodný.

Když jsi musela odejít z nalezince, ochořela jsem z toho, ale pan doktor byl ke mně moc laskavý a slečna Smithová mě úžasně povzbuzovala a teď už je mi mnohem lépe, i když mě pořád bolí srdce a toužím po Tvém objetí.

Líbá Tě

Tvá vlastní dcera Sapphire (což je nejkrásnější jméno na světě, protože jsi ho vybrala speciálně pro mě).

Od té doby jsme si s mámou psaly pravidelně. Měla jsem všechny její drahocenné dopisy srovnané v malých balíčkách převázaných stužkou. Sestra Winnie mi dala metr úzké zelené hedvábné stužky jako tajný dárek, když jsem jí jednou pomáhala při hodině šití u malých holek.

„Vzpomínáš si na *svou* první hodinu zašívání, když ti bylo pět, Hetty?“ zeptala se mě s úsměvem. „Měla jsi takové nešikovné prstíky, ubožátko, a přišila jsi prsty punčochy k patě!“

„Byla jsem taková hloupá malá holka, sestro Wintersonová,“ řekla jsem.

„Ba ne, byla jsi moc chytrá dívenka. Vždycky ses od ostatních trochu lišila, Hetty. Věděla jsem, že to dotáhneš daleko."

„Jak daleko to asi můžu dotáhnout?" povzdychla jsem si. „Tak daleko, že budu lidem až do smrti drhnout podlahy a oprašovat krbový římsy?"

„Já mám takový pocit, že nebudeš služkou nadosmrti," řekla sestra Winnie. „A i kdyby – stejně se tvůj život bude hodně lišit od života tady. Přece víš, že služky mívají volné dny. Pak si budeš moct dělat, co budeš chtít. A hezké služky mívají nápadníky."

„To je pravda – ale já nejsem hezká ani trochu," namítla jsem. „Jsem nejmenší a nejhubenější z celýho ročníku a mám zrzavý vlasy."

„Já myslím, že barva tvých vlasů je nádherná, drahoušku," řekla – a když jsem jí pomáhala příště, dala mi tu zelenou stuhu. „*Zavaž si s ní své krásné ohnivé vlasy*," zazpívala mi a zatahala mě za cop.

Ta milá sestra Winnie! Byl to jediný člověk v celém nalezinci, na kterém mi záleželo, s výjimkou Elizy, mé mladší sestry. Eliza taky vyrůstala na venkově u mých pěstounů. Vzali si ji, když byla malé miminko. Mě poslali do nalezince krátce předtím, než mi bylo šest – a Eliza mě pět let nato následovala.

Svou nevlastní sestru jsem v nalezinci nadšeně přivítala, celá natěšená na novinky z domova. Byla to pro mě velká rána, když tak láskyplně mluvila o našem starším bratru Jemovi. Jako malá jsem Jema milovala. Něžně se o mě staral a trpělivě si se mnou hrál. Dokonce mě naučil číst a psát… Byl mi nejen starším bratrem, ale i matkou a otcem. Doufala jsem, že se v budoucnu stane i mým milovaným manželem. Když jsem se jednou převlékla za nevěstu, Jem mě políbil na prst a slíbil mi, že mi na něj jednoho dne navlékne prsten.

Bezmezně jsem mu věřila. Myslela jsem na něj jako na

svého Jema, ale když mi Eliza začala nevinně vyprávět o domově, zjistila jsem, že je to i *její* Jem. Hrál s ní úplně stejné hry. To bylo na mě příliš. Vnímala jsem to jako zradu. Přestala jsem mu v dopisech, které jsem každý týden psala domů, posílat láskyplné vzkazy. Stejně to nemělo cenu, protože mi na ně nikdy neodpovídal. Ale třeba mi *psal*? Slečna Smithová přece připustila, že spoustu dopisů zabavovali.

Do očí mi vyhrkly slzy, když jsem si představila Prasečí hlavu, jak ve svých pazourech drží moje drahocenné dopisy, trhá je na kousky a hází do ohně. Přemýšlela jsem, co by mi asi tak Jem mohl napsat.

Ale ne, bylo mi to přece jedno. Tenkrát jsem byla malá hloupá holka a on hodný kluk, to bylo všechno. Bylo směšné si myslet, že naše láska byla opravdová. Kvůli Jemovi bych si stuhu do vlasů nedávala – a vlastně kvůli žádnému jinému klukovi. Nestála jsem o žádné hloupé nápadníky. Jediný, o koho jsem stála, byla maminka.

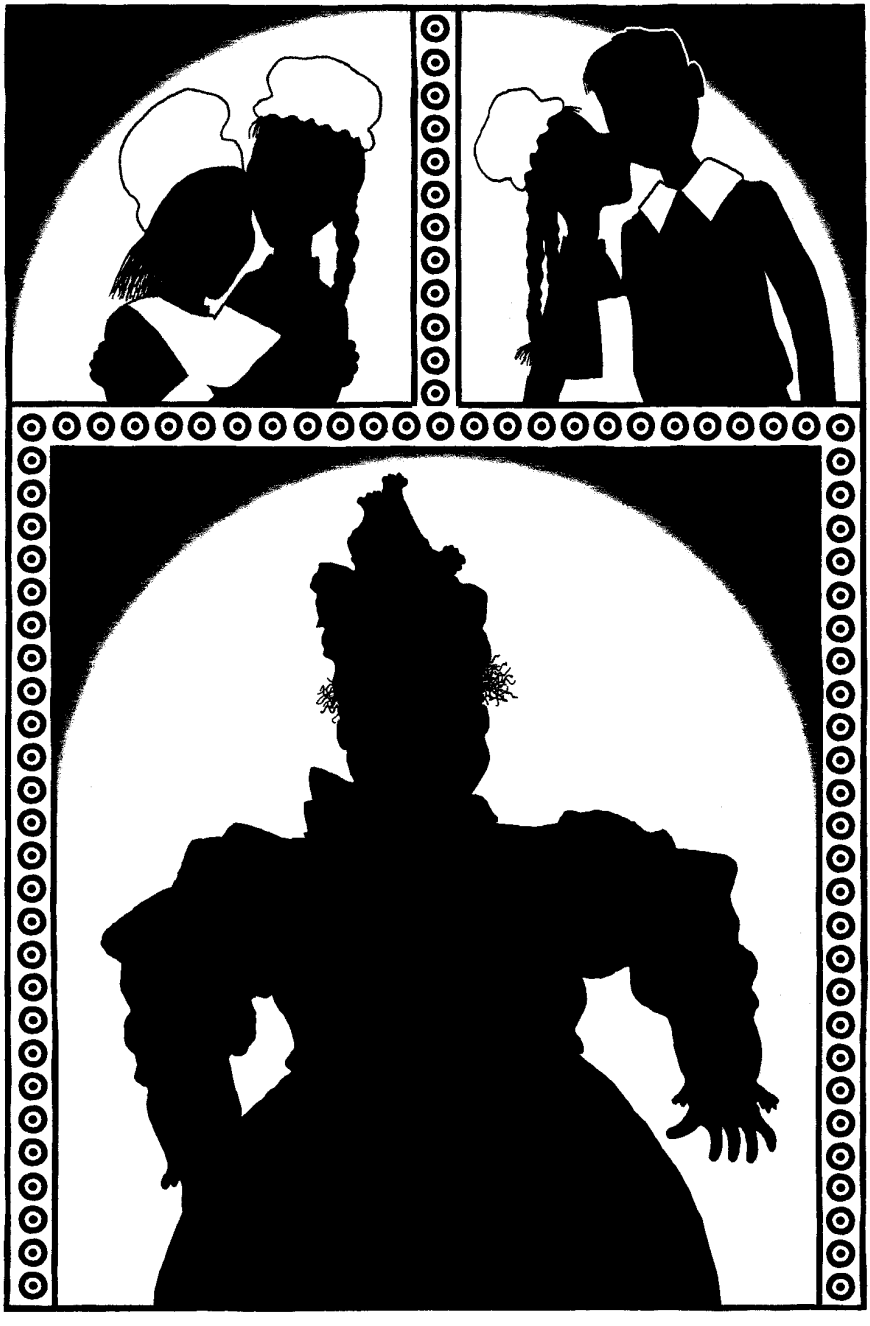

3

Probudila jsem se hodně brzo ráno a posadila se na své úzké posteli. Ve stříbřitém jasu svítání jsem si prohlížela dlouhou ložnici plnou spících dívek. Tohle je úplně naposledy, co je vidím!

Objala jsem si rukama kolena. Nebyla žádná velká zima, ale já jsem se v noční košili třásla. Dnes jsem měla navždy opustit nalezinec. Hetty Featherová přestávala existovat. Nechám ji tady, stejně jako své hnědé šaty se zástěrou, manžetami a hloupým velkým čepcem.

Nakoukla jsem do košíku v nohách mé postele. Čekalo tam na mě moje úhledně složené nové oblečení. Při představě, že si je vezmu na sebe, se mě zmocnilo vzrušení, i když to bylo obyčejné pracovní oblečení – jednobarevné šedé šaty a hrubá smetanově bílá zástěra. Po všech těch letech, co jsem byla uvězněná v nalezinci, jsem nevěděla nic o módě, ale vždycky jsem snila o šatech z opravdového hedvábí, které by ladily k mé zelené hedvábné stuze, o dlouhých sukních s kanýrky, jemné krajce, hedvábných punčochách a střevíčkách, které si v eleganci nezadaly s těmi Popelčinými skleněnými.

Nové boty jsem nedostala – moje ohavné hnědé škrpály mi ještě pořád byly, tak se rozhodlo, že pro mé nové místo jsou dobré dost.

Měla jsem nastoupit jako pomocná služka k jednomu pánovi, který žil na předměstí Londýna.

„A není to nějaký *ledajaký* pán, Hetty," oznámila mi

vzrušeně slečna Smithová. „Je to spisovatel. Pan Charles Buchanan."

„Vy se s ním znáte, slečno Smithová?"

„Znám ho jen z doslechu, drahoušku. Píše povídky pro děti pro nakladatelství Religious Tract jako já. Jsou velmi mravoučné. Je to zřejmě velice mravný člověk. Dal si žádost do nalezince, protože zaměstnat nalezence považoval za skutek milosrdenství – a já jsem dělala, co bylo v mých silách, abych přesvědčila správní výbor, že ty jsi ta nejlepší kandidátka na tuhle pozici, Hetty. Byl to těžký úkol. Vrchní sestra Bottomlyová se zřejmě domnívá, že si nezasloužíš, abys šla pracovat do domácnosti tak bohatého gentlemana, ale já jsem přesto trvala na svém. Argumentovala jsem tím, že by pan Buchanan mohl mít na tebe velmi dobrý vliv. Proč na mě tak koukáš? Máš, doufám, radost?"

„Mám radost, že jste za mě tak bojovala, slečno Smithová, to je jasný, ale jestli mám bejt úplně upřímná, tak se mi moc *nechce* bejt služkou u tohohle ukrutně mravnýho pána," odpověděla jsem.

„A *u koho* bys tedy chtěla být služkou?" zeptala se zarmouceně slečna Smithová.

„Já nechci bejt služkou *u nikoho*," řekla jsem umíněně a založila si ruce na prsou.

Slečna Smithová vzdychla. „A jak se tedy chceš živit?" zeptala se kousavě.

Ztěžka jsem polkla. Copak jí to nedošlo? Chytila jsem se za lokty, jako bych z nich chtěla načerpat odvahu. „Já – já jsem doufala, že vydám svý paměti a dostanu za ně hodně peněz."

„Dobrý Bože, Hetty! Jak tě mohlo něco takového napadnout?"

„Sama jste to přece říkala – nebo něco v tom smyslu. Tvrdila jste, že se umím originálně a výstižně vyjadřovat a že mám bujnou fantazii."

„To je všechno pravda."

„Tak vidíte!"

„To ale neznamená, že je možné tvoje paměti vydat!"

„A proč jste mi je teda tak chválila?"

„Chtěla jsem tě povzbudit, drahoušku. Ani ve snu by mě nenapadlo, že bys měla v úmyslu něco takového zveřejnit!"

„Já vím, že je to místama trochu dětinský, protože jsem velkou část napsala už před spoustou let – ale můžu to ještě vylepšit a některý místa třeba i přepsat. Přece to *má* nějakou šanci na vydání, ne?"

„Je to nádherné dílko, Hetty, ale jen jako soukromý deník. *Nehodí* se k vydání. Buď přece rozumná! Jen si vzpomeň třeba na to, co jsi napsala o vrchních sestrách!"

„Vždyť je to všechno pravda, každý slovo – přísahám!"

„To je sice možné, ale byl by z toho hrozný skandál, kdyby vyšel tak ostře odsuzující dokument o tomhle váženém charitativním ústavu!"

„Tím líp! Čím větší skandál, tím víc výtisků by se přece prodalo!"

„Hetty, ty jsi nenapravitelná! Tyhle paměti nikdy nebudeš moct zveřejnit – jsou příliš odvážné, příliš osobní, příliš vášnivé, příliš kruté, příliš hořké, příliš neženské, příliš nevděčné, prostě všeho je tam příliš!"

„A proč jste mi to neřekla už před lety?"

„Protože jsem cítila, že ti pomůže, když budeš mít možnost někde ventilovat všechny své potlačované pocity. Já vím, jak to pro tebe bylo v nalezinci těžké. Je skvělé, že ses tu naučila pravidelně psát. Máš pozoruhodný literární talent, který daleko předčí tvůj věk a postavení, ale musíš jej pečlivě usměrňovat, pokud chceš, aby ti někdy něco vyšlo. Prosím tě, nebuď z toho tak zdrcená, drahoušku!"

Hořce jsem se rozplakala zklamáním. Tolik jsem věřila, že své paměti vydám a že vydělám spoustu

peněz, abychom mohly s mámou žít spolu a nemusely nikomu sloužit.

Slečna Smithová mi půjčila svůj krajkový kapesníček. Když jsem nepřestávala brečet, objala mě a sama mi utřela oči a nos. Její laskavost mě obměkčila a ze všech sil jsem se snažila přestat.

„No tak. Třeba se někdy v budoucnosti *staneš* spisovatelkou. Ale nějakou dobu to ještě potrvá, má milá. Můžeš přijmout tohle místo u pana Buchanana a být trpělivá. Jsem přesvědčená o tom, že když budeš pracovat v jeho domácnosti, pochytíš jeho dobré spisovatelské návyky."

„Já bych radši pracovala u vás, slečno Smithová," namítla jsem.

„Kdybys byla moje služka, tak bych od tebe vyžadovala jen poslušné ‚Ano, paní' na všechno, co bych řekla."

„Ano, paní," odpověděla jsem a udělala pukrle – a to ji rozesmálo.

„Stěží tě v téhle nové osobě poznávám, Hetty! Tak jen v tom v domácnosti pana Buchanana pokračuj a buď hodná a rozumná dívka. Musíš se opravdu snažit chovat úslužně a dělat, co se ti řekne. Skoro si začínám dělat starosti. Pan Buchanan si představuje, že k němu přijde nějaká milá dívenka, která je za své nové postavení ohromně vděčná. Ale *jsi* snad aspoň trochu vděčná, viď?"

„Ano, slečno Smithová," odpověděla jsem, protože jsem byla vděčná *jí*. Nechápala jsem ale, proč bych měla být vděčná komukoli jinému. Ani po devíti letech tvrdého výcviku v nalezinci mi nebylo jasné, *proč* bych měla být spokojená s místem služky.

Každou neděli jsme v kapli zpívali:

„Boháč ve svém zámku,
chudák u svých vrat,
Bůh jejich stav určil
a bude to vždy tak."

Proč jsem musela zůstat chudá? Proč bychom s mámou nemohly být bohaté a bydlet v našem vlastním zámku?

„Jen počkej, nejdražší maminko," šeptala jsem, když jsem to poslední ráno seděla na své posteli. „Jednoho dne svým psaním vydělám majlant, ať si slečna Smithová říká, co chce. A potom ten zámek mít *budeme*. No, možná to nebude přímo *zámek*, ale třeba obrovská vila, kde budeme mít každá svůj krásnej pokoj a kde budeme šťastně a harmonicky žít až do smrti, jen my dvě. Budeme dost bohatý na to, abysme si pořídily celý hejno služek, ale nebudeme mít ani jednu. Nebudeme totiž chtít, aby pro nás dřely nějaký chudý holky. Postaráme se o sebe samy. Já ti budu uklízet, maminko, a ty mi budeš vařit, a budeme si pohodlně žít samy pro sebe."

Vyklouzla jsem z postele a prošla dlouhou ložnicí kolem spících dívek. Po špičkách jsem přešla chodbu a pustila se dolů po dlouhém dřevěném schodišti, kde mě přísně sledovaly velké portréty.

„Jen se mračte, jak chcete. Já se vás nebojím. Už se na vás nikdy nebudu muset koukat," prohlásila jsem.

Sešla jsem ze schodů a přešla dívčí jídelnu, kde už byla nachystaná naše skrovná snídaně. Z kuchyně se neozývalo žádné řinčení nádobí. Kuchařka musela ještě spát. Pohybovala jsem se tou obrovskou místností, dosud páchnoucí po včerejším skopovém, tiše jako stín. Pak jsem pokračovala chodbou pro služky.

Zastavila jsem se před máminým pokojem. Dovnitř jsem nemohla. Už tu bydlela jiná služka, velká a neohrabaná dívka jménem Maud. Byla celkem neškodná, ale já ji nenáviděla prostě proto, že tu byla místo maminky. Nesnesla jsem představu, jak je mámin prádelník nacpaný jejími bezcennými hadry, jak se na mámině skříňce s umyvadlem válí její špinavý hřeben a kartáč a jak se její tlusté a těžkopádné tělo rozvaluje na mámině posteli.

Stála jsem přede dveřmi, opírala se hlavou o lakované dřevo a vzpomínala na všechny ty drahocenné okamžiky, které jsem s mámou strávila mezi těmi čtyřmi zdmi.

Napsala jsem prstem na dveře: *Mám tě ráda, maminko*, a zase se odplížila zpátky. Do postele jsem se dostala bez povšimnutí. Kdybych tak jen měla takové štěstí předtím! Byla by tu pořád naděje, že bychom se občas mohly vídat, kdyby máma zůstala v nalezinci v Londýně a já bydlela nedaleko odtud, na předměstí. Třeba bych sem snadno dojela autobusem.

Při představě cesty, která mě dnes čekala, se mi rozbušilo srdce. Adresu pana Buchanana jsem měla zapsanou ve svém deníku: *Lady's Ride 8, Kingtown*. Neměla jsem ale nejmenší tušení, jak se tam dostat. Mimo území nalezince jsem byla jen jednou, když mi bylo deset – na den zlatého jubilea královny Viktorie. Sestry z nalezince nás doprovázely až do Hyde Parku, kde se na jednom místě konala velká slavnost pro děti. Zahlédla jsem odtamtud cirkus a utekla jsem, abych našla svůj idol z dětství, madame Adelinu, kouzelnou ženu v nádherných flitrových šatech, která mě kdysi svezla na jednom ze svých jezdeckých koní, a získala si tak navždy moje srdce. Ten den jsem jela dostavníkem. Byla jsem totiž hrozně statečná. Zkoušela jsem si vzpomenout, jak jsem si ho přivolala a kolik jsem za jízdu zaplatila. A co se dělá, když chcete vystoupit? Zvoní se na nějaký zvonec? A jak zjistím, kde je Lady's Ride 8? Jak si vůbec v tom venkovním světě poradím?

Vzpomněla jsem si, že si na mě děti v Hyde Parku ukazovaly a že se mi smály. Budou si na mě i teď lidi ukazovat a posmívat se mi? Zaťala jsem pěsti. Ať si to zkusí. Budou litovat. Jsem Sapphire Batterseaová a všem to ukážu. Nespokojím se s tím, že budu obyčejná služka. Jednoho dne bude moje jméno slavné, bude ho znát celý Londýn.

Zavřela jsem oči a představila si *Sapphire Batterseaová* napsané velkými ozdobnými písmeny na reklamních plakátech, *Sapphire Batterseaová* velkými tlustými písmeny v novinách. Představovala jsem si, jak jméno *Sapphire Batterseaová* zaznívá z tlampačů, jak zní *Sapphire Batterseaová* z tisíců úst.

Pak se z chodby ozval zvonec – a já jsem zase byla Hetty Featherová v té naší ponuré ložnici. Všechny holky začaly vzdychat a zívat a škrábat se z postelí a přeskakovat z jedné nohy na druhou na studeném linoleu. Oblékaly si hnědé šaty, natahovaly si manžety a zavazovaly zástěry.

I já jsem vstala a oblékla si své nové šedé šaty. Měly úplně jinou vůni, čerstvou a čistou. I když byla látka zbrusu nová, ve srovnání s mou tvrdou škrábavou uniformou mi připadala krásně měkoučká. Ostatní holky mě závistivě obstoupily, hladily záhyby na látce a obdivovaly sukni, zatímco jsem se česala a splétala si copy.

„Vyčešeš si teď vlasy nahoru, Hetty?“ zeptala se mě Emma Baxterová. Byla to hodná a ochotná dívka, která spala na vedlejší posteli.

„Jasně,“ odpověděla jsem, ale neměla jsem žádné sponky a do mého nového tenoučkého čepce by se všechny mé vlasy nevešly. Zkoušela jsem to asi dvě minuty, ale pak jsem to musela vzdát a nechat si své dva školácké copy volně splývat po zádech.

„Takhle teda moc dospěle nevypadáš,“ řekla Emma.

Věděla jsem, že má pravdu. Nebyla jsem větší než desetileté chovanky nalezince a ani jsem nevypadala o moc starší. Emma už měla pěkně zaoblenou postavu, ale já jsem byla zepředu i zezadu rovná jako žehlicí prkno.

Narovnala jsem se, jak nejlíp jsem uměla, a vzpřímila jsem hlavu. „Tak se prostě budu muset aspoň *chovat* jako dospělá,“ odpověděla jsem.

Ostatní holky mi začaly přát hodně štěstí. Některé

závistivě vzdychaly, ale ty bázlivé se chytaly kamarádek za ruce a bylo vidět, že jsou rády, že odtud ještě nemusejí.

„Ty se nebojíš, Hetty? Já bych se úplně třásla, kdybych musela jít ven a bejt tam se všema těma cizíma lidma."

„Já se vůbec nebojím," lhala jsem.

V jídelně jsem se na důkaz svých slov chtěla pořádně najíst. Vzpomněla jsem si, že když se s námi loučila Monika, musela po několika lžících kaše odběhnout na záchod zvracet. I drsná Sheila byla hrozně bledá a vysoké čelo jí brázdily nervózní vrásky. Po snídani mě zničehonic objala a zamumlala mi do ucha: „Neptej se mě proč, ale budeš mi chybět, Hetty Featherová."

Já jsem takovéhle city vůči holkám, se kterými jsem vyrůstala, nechovala, ale když jsem na konci dlouhatánského stolu uviděla Elizu, jak natahuje krček a truchlivě si mě prohlíží, ucítila jsem podivný tlak v břiše.

Nesměly jsme vstávat od snídaně, dokud nezazvonil zvonec, ale službu měla drahá sestra Wintersonová, a ta nebyla nikdy přísná. Přelezla jsem lavici, vystřelila přes jídelnu k Elize a objala ji.

„Ach, Hetty," kvílela a tiskla si obličej k mému plochému hrudníku, „já to tady bez tebe nevydržím!"

„Ale to víš, že vydržíš, Elizo. Máš tady spoustu kamarádek," utěšovala jsem ji, a byla to pravda. Eliza byla usměvavé veselé stvoření s kudrnatými vlásky a dolíčky ve tvářích. Všechny holky se s ní chtěly kamarádit. I přísné vrchní sestry změkly, když ji viděly. Nebylo divu, že na mě Jem tak snadno zapomněl a zamiloval se do ní.

Sestra Winnie nad námi vrtěla hlavou, ale zároveň se usmívala. „No tak, Hetty, drahoušku, já vím, že je to tvůj poslední den, ale znáš přece pravidla. Vrať se na svou lavici, drahé dítě."

Eliza měla oči plné slz.

„Prosím, můžu aspoň Elizu ještě jednou políbit?“ zaškemrala jsem.

„Samozřejmě,“ svolila sestra Winnie. I ona měla v očích slzy. „Nedělej si o Elizu starosti, Hetty. Slibuji, že se o ni budu starat.“ Dala jsem Elize na ty její růžové tváře ještě asi šest nebo sedm polibků a otřela jsem jí oči měkkými rukávy svých nových šatů. „No tak, drahoušku. Nesmíš si to tak brát. Budeš se tu mít dobře,“ slibovala jsem.

Sestra Winnie mě objala kolem ramen, když mě odváděla zpátky k mé lavici.

„Bude mi hrozně scházet,“ řekla jsem a měla jsem co dělat, abych se sama taky nerozbrečela. „Ale o ni si nedělám starosti. To kvůli Gideonovi mi puká srdce. Prosím, prosím, sestro Wintersonová, smím se s ním jít rozloučit?“

„Hetty, co tě to napadlo? Přece víš moc dobře, že do chlapeckého křídla tě pustit nemůžu!“

„To ne, ale třeba byste se mohla otočit a dělat, že mě nevidíte. Slibuju, že tam nebudu víc než deset minut. *Prosím*, sestro Wintersonová. Vy mi *taky* budete moc chybět. Byla jste vždycky moje oblíbená sestra.“

„A ty jsi byla vždycky nejbystřejší ze všech mých děvčat,“ řekla sestra Winnie – a otočila se ke mně zády.

Rychle jsem vyběhla z jídelny, protože by si to třeba mohla ještě rozmyslet. Říkala jsem si, že dostat se do chlapecké jídelny stejně nebude jednoduché. Minula jsem několik sester, ale žádná z nich mě nezastavila. Pak jsem si všimla svého odrazu v okně. Už jsem nevypadala jako chovanka nalezince Hetty Featherová. V těch nových šedých šatech jsem vypadala jako nějaká služka, i když hodně malinká. Stála jsem tam celou minutu a prohlížela se ze všech stran. Bylo vzrušující být tímhle novým člověkem, ale taky zvláštní – jako kdyby mi někdo utrhl hlavu a nasadil ji na cizí tělo.

Zvonec odzvonil konec snídaně a přivedl mě k rozumu. Vyrazila jsem k chlapeckému křídlu. Kluci se právě valili ven z jídelny, zaplavovali chodbu a mířili do tříd. Většina z nich mlčela, ale i tak byli daleko hlučnější než my dívky. Dupali svými vysokými botami a vráželi do sebe. Proplétala jsem se mezi nimi a rozhlížela se na všechny strany. I do mě každou chvíli někdo strčil. Bylo těžké poznat v tom obrovském davu hnědých postav jednoho konkrétního kluka. Ale pak jsem ho spatřila: vlekl se mezi ostatními se skloněnou hlavou.

„Gideone! Gideone!"

Podíval se mým směrem s nechápavým výrazem v očích.

„Gideone, to jsem *já*, Hetty."

Přispěchal ke mně a zastavil se vedle mě. Byl teď víc než o hlavu větší než já, přestože jako miminka jsme se oba vešli do jednoho košíku.

„Můj Bože, Hetty! Vypadáš bez uniformy úplně jinak. Takže dneska odcházíš?"

„Hm. Mám sloužit u jednoho pána, kterej se jmenuje Buchanan. Píše knížky pro děti."

„Tak to se ti u něj bude líbit."

„Ale nebude."

„*Mně* by se teda u něj líbilo. Já zase koncem měsíce odjedu do Renshawských kasáren."

„Teda Gide, dala bych nevím co za to, abych si to s tebou mohla vyměnit. Bude to tak dobrodružný! Taky pomysli na to, jak budeš vypadat ve vojenský uniformě. A třeba se dostaneš i do cizích zemí!"

„No, to je teda úžasně zábavný – bejt rozstřílenej na cimprcampr," ušklíbl se Gideon. „Pro tebe by to bylo dobrý, Hetty. Jenže pro mě je to *špatný*. Jsem zbabělec."

„Ale nejsi! Dokážeš bejt silnej a statečnej a vyrovnanej. Kdybys nebyl, tak bys tady *nepřežil*."

„Všichni kluci si ze mě utahujou. A já jim to nemám za

zlý – jsem prostě úplně jinej než oni. A v kasárnách to bude ještě horší. Slyšel jsem hrozný zkazky."

Nesnesla jsem vidět svého milovaného bratra v takovém stavu. „Tak tam nechoď!" vyhrkla jsem. „Můžeš normálně odejít z nalezince. Na schovávání máš celej Londýn. Jsi velkej a chytrej. Nějak se protlučeš, seženeš si práci i nějaký ubytování. Pro kluka je to daleko jednodušší."

„Taky jsem o tom často přemejšlel. Třeba najdu odvahu, abych to udělal – ale spíš myslím, že ne. Už jsem ti říkal, že jsem zbabělec, Hetty. Měli jsme si to vyměnit, když jsme spolu byli v košíku. Já jsem se měl stát holkou a ty klukem."

„Smeede, pojď! Přestaň lelkovat se služebnými a běž na vyučování," zakřičel na něj kdosi.

Gideon sebou trhl.

Chytila jsem ho rychle za ruku. „Pamatuj si, Gideone, že jsem tvoje sestra a že tě mám moc a moc ráda. Vždycky mi na tobě bude záležet. Možná že až budeš mít dovolenku, můžeš přijet za mnou a vzít mě na procházku. Moc by se mi líbilo, kdyby mě doprovázel milej voják v krásný uniformě," řekla jsem upřímně.

„*Gideone Smeede!* Slyšíš mě? Zase má hlavu v oblacích. *Pohni sebou*, nebo ti pomůžu!"

„Musím už jít, Hetty," řekl Gideon zoufale.

„Sbohem, nejdražší Gideone. Hodně štěstí!" Stoupla jsem si na špičky a dala mu pusu na tvář.

Kluci kolem nás se začali posmívat a hvízdat a Gideon zrudl jako jeho kabát, ale taky mi poslal rychlý vzdušný polibek. Potom se otočil a odešel. Napadlo mě, jestli se vůbec ještě někdy uvidíme.

Cestou zpátky jsem byla tak zničená, že mi docházela veškerá odvaha. Skoro jsem si přála, abych mohla zůstat v nalezinci. Bylo to sice chladné a ponuré místo, zvlášť bez mojí milované maminky, ale přece jen to byl

celých devět let můj domov. Snažila jsem se mít důvěru ve slečnu Smithovou a jejího kolegu spisovatele, ale vůbec jsem si nebyla jistá, jestli to bude změna k lepšímu. Možná jsem se sama měla řídit radou, kterou jsem dala Gideonovi, a utéct hned, jak se otevřou vrata nalezince.

Když mi bylo deset, dokázala jsem ty své dva nebo tři dny svobody přežít bez úhony. Navíc jsem zažila úžasná dobrodružství, když se to vezme kolem a kolem – a dokonce jsem se dokázala i sama uživit. Teď jsem byla daleko lépe vybavená na to, abych si našla nějaké atraktivní zaměstnání. Možná bych tuhle svou jedinou a poslední příležitost měla využít! Bylo mi to sice trochu hloupé vůči slečně Smithové, ale třeba by to pochopila.

Strčila jsem si pár svých maličkostí do malé hnědé cestovní krabice a byla jsem připravená k odchodu. Ale nejdřív si mě ještě zavolala vrchní sestra Bottomlyová do svého pokoje. Byla tam i vrchní sestra Petersová a obě nade mnou nespokojeně vrtěly hlavou.

„No, Hetty Featherová, tak konečně odcházíš," řekla vrchní sestra Pitomlyová.

„Tebe si budeme *vždycky* pamatovat," dodala Prasečí hlava. „Jsi docela jistě nejneukázněnější a nejzlovolnější dívka, kterou jsme kdy měly ve své péči."

„Až trochu přičichneš k práci venku, ocitneš se konečně nohama na zemi," pokračovala Bottomlyová. „Ale dej si pozor, Hetty Featherová! Pokud budeš pořád takhle vzdorovitá, budeš propuštěna pro drzost bez doporučení, a co pak s tebou bude?"

„Já bych řekla, že půjde ve stopách své matky," utrousila vrchní sestra Petersová a obě se uchechtly.

„Budu vám vděčná, když nebudete špinit mou matku," vyjela jsem na ně. „Už vás stejně nemusím poslouchat. Odcházím. Na shledanou."

„Na shledanou, nebo spíš sbohem!" řekly obě najednou jako Tydliták a Tydlitek. Když jsem byla malá, sestra

Winnie nám při hodinách šití četla *Alenku v kraji divů a za zrcadlem*.

Doprovodily mě dlouhou chodbou a dolů ze schodů. Sestra Winnie mi vyběhla naproti. Vrchních sester si nevšímala a vrhla se mi kolem krku.

„Hodně štěstí, malá Hetty! Nemůžu uvěřit tomu, že už je to čtrnáct let, co jsem tě chovala v náruči a snažila se tě utišit. Nikdy jsem neslyšela žádné jiné děťátko plakat tak hlasitě! Ale už tenkrát jsem věděla, že jsi výjimečná dívenka a že to dotáhneš daleko."

„Ach, drahá sestro Winnie! Mockrát vám děkuju za to, jak jste na mě celou tu dobu byla hodná. Nikdy na vás nezapomenu," řekla jsem a najednou se mi chtělo plakat.

„Tak už *běžte*, sestro Wintersonová. Není důvod tohle dítě podporovat víc než jiné. I beztoho má o sobě bezdůvodně vysoké mínění," vyštěkla na ni Prasečí hlava.

„Mám za to, že jste ji na prvním stupni rozmazlovala, a tím jste jí zničila charakter," dodala vrchní sestra Pitomlyová. „Bylo pro mě velice těžké pak na tohle Satanovo kvítko působit. Víte přece, co říkají moudří lidé. Škoda každé rány, která padne vedle."

„To je nesmysl!" vykřikla jsem. „Sestra Wintersonová je tu jediná, kdo nám dával najevo opravdovou lásku a péči. Jedině díky tomu jsme dokázaly přežít v tomhle kriminálu!"

„Zmlkni, Hetty Featherová! Jak se opovažuješ takhle s námi mluvit?"

„Můžu vám říkat, co chci, protože už nade mnou nemáte žádnou moc," prohlásila jsem.

„Na tvém místě bych si tím nebyla tak jistá! Budeme tě stále pravidelně kontrolovat. Pokud zklameš svého nového zaměstnavatele, máme moc povolat tě zpátky do nalezince a znovu tě vyškolit," vyhrožovala Pitomlyová.

To mě opravdu vyděsilo! Už se mi vůbec nechtělo k panu Buchananovi. Začnu radši někde, kde o mně

nebude nikdo nic vědět. Už nebudu Hetty Featherová. Jsem Sapphire Batterseaová, jediné dítě drahé Idy. Já to těmhle dvěma pitomým vrchním sestrám s prasečími hlavami ukážu! Půjdu do světa na svou pěst, ať se děje, co se děje. Musím uprchnout.

Ale můj odvážný plán byl zhacen. Ve vchodové hale číhala cizí žena, která vypadala velmi podivně. Tak především byla *obrovská*. I vrchní sestra Petersová proti ní působila jako éterická bytost. Měla na sobě prapodivné tmavočervené šaty, ve kterých připomínala velikánský špalek krvavého masa. Na hlavě měla čepec stejné barvy s bílým lemováním – jako jehněčí kotletu s papírovou manžetou. V údivu jsem na ni zírala. I ona se zdála být zaskočená pohledem na mě.

„Tenhle malej hubeňour nemůže bejt Hetty Featherová!“ řekla a dala si ruce v bok. „Tvrdily jste přece, že je jí čtrnáct a že je to silná dívka. Tomuhle děcku je nanejvejš deset a ručičky a nožičky má jak sirčičky.“

„Je to Hetty Featherová, madam, a čtrnácté narozeniny už měla před třemi měsíci – že je to tak, Hetty?“

Váhala jsem. Nevěděla jsem, co mám odpovědět. Tahle velká masitá žena se mi vůbec nelíbila. Dokonce jsem si říkala, že by možná bylo lepší zůstat ještě pár týdnů v nalezinci. Co tady dělá? Proč pro mě přišla zrovna *ona*? A kde je pan Buchanan?

„Já jsem myslela, že mám sloužit u pana Buchanana,“ zamumlala jsem.

„To máš, dítě. Pokud jsi ovšem *plnoletá*.“

„Tak promluv, Hetty, a ujisti tu paní, že jsi. Ještě nikdy jsi takhle dlouho nemlčela,“ popíchla mě vrchní sestra Bottomlyová.

„Je mi čtrnáct. Vždycky jsem byla malá.“

„A vlasy má zrzavý jak mrkev! Doufám, že nejsi vzteklá, jak to tak u zrzků bejvá. Jen Pánbu ví, proč jsme museli dostat zrovna tebe,“ řekla ta hora masa a šťouchla